

STERRENVLUCHT

DEEL 1 IN DE SKYWARD-SERIE

BRANDON SANDERSON
STERRENVLUCHT

ISBN 978-90-830731-3-2
NUR 333

1^e druk 2021

Oorspronkelijke titel: *Skyward*

Copyright tekst © 2018, Dragonsteel Entertainment, LLC

Redactie: Jeannette Kortenoeven en Erik Schreuder
Omslagillustratie © 2018, Charlie Bowater
Omslag Nederlandse uitgave: Michael van Zijl
Ontwerp binnenwerk: HaEs producties, De Bilt
Kaarten en overige illustraties © 2018, Dragonsteel Entertainment, LLC

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorzover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 jffl het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Karen Ahlstrom
die alle dagen telt,
die ik vergeten ben

Alta Basis

Verenigde Rebellenrotten

Onder Alta Basis

Openbare liften

Privéliften

Spensa's grot

naar Grot der Overvloed →

← naar Vici

Igneous

Ondergrondse rivier

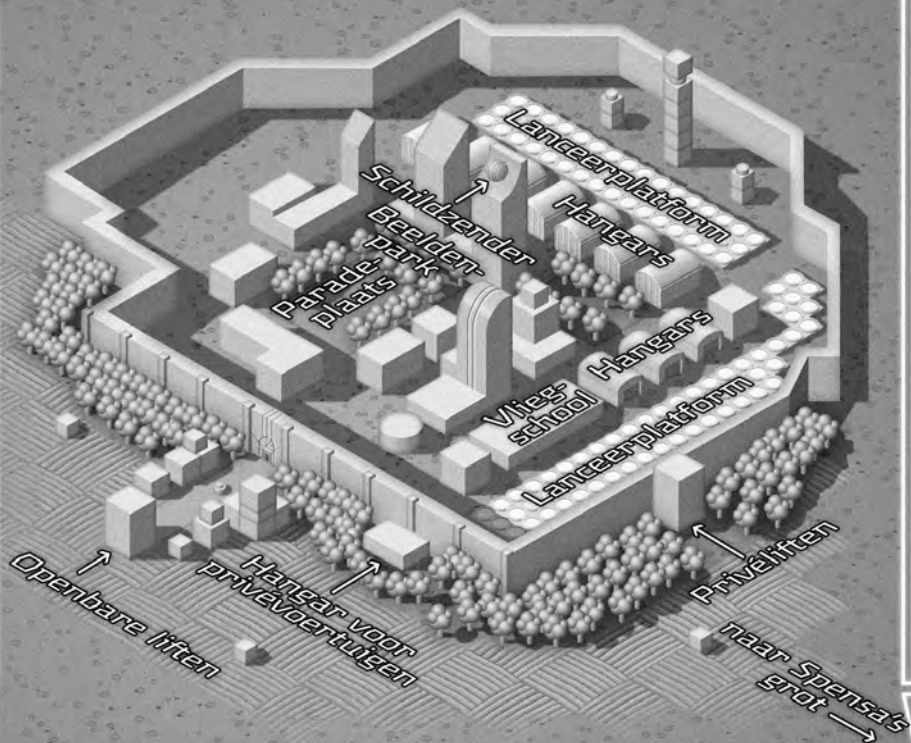
Diepe grotten

Grot der Wegen

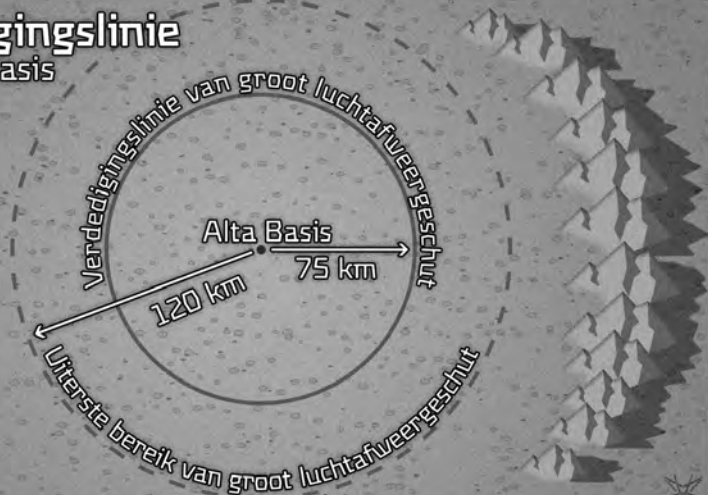
Magma-ader

Alta Basis

Verdedigingslinie rond Alta Basis

Proloog

Alleen idioten klimmen naar het oppervlak. Het is stom om jezelf zo in gevaar te brengen, zei mijn moeder altijd. Er kwam niet alleen een vrijwel constante stortvloed aan puin uit de lucht vallen, maar je wist ook nooit wanneer de Krell gingen aanvallen.

Natuurlijk ging mijn vader vrijwel iedere dag naar het oppervlak. Hij moest wel, hij was piloot. Als ik de omschrijving van mijn moeder moest geloven, zou dat waarschijnlijk betekenen dat hij extra dom was, maar ik vond hem altijd extra dapper.

Toch was ik verbaasd toen hij op een dag, nadat ik hem al jaren daarom had gesmeekt, eindelijk besloot me mee naar boven te nemen.

Ik was zeven jaar, maar in mijn hoofd was ik al helemaal volwassen en kon ik dat heel goed. Ik haastte me achter mijn vader aan, in mijn hand een lantaarn die de met puin bezaaide grot verlichtte. De meeste rotsen in de tunnel waren gebroken en gebarsten, door bommen van de Krell waarschijnlijk, maar beneden merkte ik daar alleen iets van doordat de vaat rinkelde of de lampen trilden.

Ik stelde me voor dat de beschadigde rotsen de beschadigde lichamen van mijn vijand waren, hun botten verbrijzeld en hun trillende armen zinloos omhooggestoken ten teken van hun totale en complete nederlaag.

Ik was een heel vreemd meisje.

Ik probeerde mijn vader bij te houden; hij keek achterom en glimlachte. Hij had de allerbeste glimlach, zo zelfverzekerd, alsof hij nooit bang was voor wat andere mensen over hem zouden zeggen. Nooit bang ook dat hij raar gevonden zou worden of er niet bij hoorde.

Maar ja, waarom zou hij daar bang voor zijn? Iedereen hield van hem. Zelfs mensen die een hekel hadden aan ijsjes en zwaardvechten – zelfs die kleine zeurpiet van een Rodge McCaffrey – hielden van mijn vader.

Vader nam me bij mijn arm en wees naar boven. ‘Het volgende stuk is iets lastiger. Ik zal je optillen.’

‘Ik kan het zelf wel,’ zei ik en ik schudde zijn hand af. Ik was volwassen. Ik had mijn eigen rugzak ingepakt en had Bloodletter,

mijn knuffelbeer, thuisgelaten. Knuffelberen waren voor baby's, ook al had je voor de jouwe van touw en kapot aardewerk een namaak-pantser gemaakt.

Oké, ik had wel mijn speelgoed-starfighter in mijn rugzak gestopt. Ik was niet helemaal gek. Wat als we gevangen werden genomen door de Krell en ze onze schuilplaats platbombardeerden? Zouden we dan de rest van ons leven in de woestenij moeten zien te overleven, ver weg van de maatschappij en elke vorm van beschaving?

Een meisje moest een speelgoed-starfighter bij zich hebben, gewoon voor het geval dat.

Ik gaf mijn rugzak aan mijn vader en keek omhoog naar de barst in de rotsen. Er was iets met dat gat daar... Er scheen een onnatuurlijk soort licht doorheen, heel anders dan de zachte gloed van onze lantaarns.

Het oppervlak... de lucht! Ik grijnsde en begon aan de beklimming van de steile helling die deels uit puin en deels uit rotsen bestond. Mijn handen glipten weg en ik sneed me aan een scherpe rand, maar ik huilde niet. De dochter van een piloot huilde nooit.

De barst in het plafond van de grot leek wel honderd meter ver weg. Ik was boos dat ik zo klein was. Binnenkort zou ik echt wel net zo groot zijn als mijn vader. Dan zou ik eens een keer niet de kleinste van alle kinderen zijn. Ik zou iedereen uit de hoogte uitlachen en dan moesten ze wel toegeven dat ik geweldig was.

Ik gromde zacht terwijl ik boven op een rots klom. Het volgende houvast was te ver weg. Ik keek ernaar. Toen sprong ik, vastberaden. Zoals goede Rebellenmeisjes dat doen; ik had het hart van een sterrendraak.

Maar ik had ook het lichaam van een zevenjarig meisje. Dus zat ik er ruim een halve meter naast.

Een sterke hand greep me vast voordat ik te ver naar beneden kon vallen. Mijn vader grinnikte en hield me vast aan de achterkant van mijn jumpsuit, waarop ik met stiften had getekend zodat het op zijn vliegpak leek. Ik had zelfs een speld getekend op de plek waar mijn hart zat, net zo een als hij had – de speld die aangaf dat hij piloot was. De speld had de vorm van een kleine starfighter met streepjes eronder.

Vader trok me op de rots naast zich, strekte zijn vrije hand uit en activeerde zijn lichtlijn. Het apparaatje zag eruit als een metalen armband, maar zodra mijn vader met twee vingers tegen zijn handpalm tikte, straalde de armband een helder, gesmolten soort licht uit. Mijn vader raakte een steen boven zich aan en toen hij zijn hand terugtrok, werd een dikke streep licht zichtbaar, als een lichtgevend touw dat aan de rots bevestigd was. Hij wikkelde het andere uiteinde om mij heen zodat het stevig vastzat onder mijn armen, en maakte het touw toen los van zijn armband. De gloed werd minder, maar het lichtgevende touw bleef intact waardoor ik vast bleef zitten aan de rotsen.

Ik had altijd gedacht dat lichtlijnen je huid zouden verbranden als je ze aanraakt, maar het voelde alleen maar warm aan. Als een knuffel.

‘Oké, Spin.’ Hij noemde me bij mijn bijnaam. ‘Probeer het nog eens.’

‘Ik heb dit niet nodig,’ zei ik terwijl ik aan het veiligheidstouw frunnikte.

‘Doe je bange vader een lol.’

‘Bang? Jij bent nergens bang voor. Jij vecht tegen de Krell.’

Hij lachte. ‘Ik neem het liever op tegen honderd Krell-schepen dan dat ik je moeder onder ogen moet komen als ik je thuisbreng met een gebroken arm, kleintje.’

‘Ik ben niet klein. En als ik mijn arm breek, kan je me hier gewoon achterlaten tot ik weer genezen ben. Dan vecht ik tegen de beesten in de grotten, dan word ik een wilde en draag ik hun huiden en...’

‘Klimmen,’ zei hij, nog steeds grinnikend. ‘Vecht maar een andere keer tegen de beesten in de grotten, hoewel ik denk dat je hier alleen maar het soort met lange staarten en grote voortanden zult tegenkomen.’

Ik moest toegeven dat die lichtlijn toch wel handig was. Ik kon er mezelf aan optrekken om me schrap te zetten. Zo kwamen we bij de barst. Mijn vader duwde mij als eerste omhoog. Ik greep de rand vast en klauterde naar buiten. Voor het eerst in mijn leven zette ik voet op het oppervlak.

Het was zo open.

Ik stond daar met open mond omhoog te kijken naar... naar niets. Alleen... alleen... omhoogte. Geen plafond. Geen muren. Ik had me het oppervlak altijd voorgesteld als een heel, heel grote grot. Maar het was zóveel meer en tegelijkertijd ook zóveel minder.

Wauw.

Mijn vader trok zichzelf achter mij aan omhoog en sloeg het stof van zijn vliegpak af. Ik wierp een blik op hem en keek daarna weer omhoog naar de lucht. Ik grijnsde breed.

‘Niet bang?’ vroeg hij.

Ik staarde hem aan.

‘Sorry,’ zei hij grinnikend. ‘Verkeerde woordkeuze. Er zijn gewoon heel veel mensen die de lucht eng vinden, Spensa.’

‘Het is supermooi,’ fluisterde ik, terwijl ik omhoogkeek naar het uitgestrekte niets, de lucht die zich uitstrekte tot in het oneindige grijs en vervaagde tot zwart.

Het was wel lichter op het oppervlak dan ik had verwacht. Onze planeet, Detritus, werd beschermd door een aantal dikke lagen eeuwenoud ruimtepuin. Troep die superhoog, buiten de atmosfeer, in de ruimte zweefde. Vernielde ruimtestations, reusachtige metalen schilden, oude brokken metaal zo groot als bergen – er waren meerdere lagen die wel iets hadden van kapotte schelpen om de planeet heen.

Niets van dat alles was door ons gebouwd. Wij waren op deze planeet neergestort toen mijn oma nog een klein meisje was en toen al was dit alles eeuwenoud. Maar sommige dingen werkten nog wel. In de onderste laag – die het dichtst bij de planeet lag – zaten bijvoorbeeld enorme lichtgevende rechthoeken. Daar had ik weleens van gehoord. Hemellichten: enorme zwevende lichten die de planeet verlichtten en warm hielden.

Er zouden daar ook veel kleinere stukken puin zweven, vooral in de onderste laag. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en probeerde te kijken of ik daar iets van kon zien, maar de ruimte was te ver weg. Behalve de twee dichtstbijzijnde hemellichten – die geen van beide vlak boven ons lagen – kon ik alleen wat vage patronen onderscheiden in de grijze lucht. Lichtere brokken en donkerdere brokken.

‘Wonen de Krell daar?’ vroeg ik. ‘Achter dat puinveld?’

‘Ja,’ zei vader. ‘Ze vliegen naar beneden door de gaten in de lagen en dan vallen ze aan.’

‘Hoe weten ze waar wij zijn?’ vroeg ik. ‘Er is zoveel ruimte daar.’ De wereld leek zoveel ruimer dan ik beneden, onder in de grotten, altijd gedacht had.

‘Op de een of andere manier voelen ze het als er veel mensen bij elkaar zijn,’ zei vader. ‘Als het te vol wordt in een grot vallen de Krell aan en bombarderen ze die.’

Decennia geleden had ons volk deel uitgemaakt van een vloot ruimteschepen. De Krell hadden ons achtervolgd en uiteindelijk stortten we neer op deze planeet. We waren gedwongen geweest ons op te splitsen om te kunnen overleven. Nu leefden we in clans; elke clan wist precies van welke bemanningsleden van welk ruimteschip ze afstamden.

Omi had me er vaak verhalen over verteld. We woonden nu zeventig jaar op Detritus. Al die tijd bewogen we ons door de grotten als nomaden en waren bang om samen te komen. Tot nu toe. Nu waren we bezig met het bouwen van starfighters en hadden we een verborgen basis op het oppervlak gemaakt. We begonnen terug te vechten.

‘Waar is Alta Basis?’ vroeg ik. ‘Je zei dat we daar in de buurt zouden uitkomen. Is het daar?’ Ik wees naar een stel verdacht uitzierende rotsen. ‘Het is daar of niet? Ik wil de starfighters zien.’

Mijn vader bukte, draaide me negentig graden en wees. ‘Daar.’

‘Waar?’ Ik speurde het oppervlak af. Het was eigenlijk niet meer dan wat blauwgrijs stof en rotsen met daartussen kraters veroorzaakt door neergestort puin. ‘Ik zie niets.’

‘Dat is juist de bedoeling, Spensa. We moeten ons verborgen houden.’

‘Maar je vecht wel, toch? Komen ze er dan uiteindelijk niet achter waar de ruimtejagers vandaan komen? Waarom verplaatsen jullie de basis dan niet steeds?’

‘Hij moet hier blijven, boven Igneous. Dat is die grote grot die ik je vorige week heb laten zien.’

‘Die ene met al die machines?’

Hij knikte. ‘Binnen in Igneous hebben we fabrieken gevonden en daardoor kunnen we ruimteschepen maken. We moeten in de buurt blijven om de machines te kunnen beschermen, maar we vliegen uit naar alle plekken waar de Krell neerkomen, overal waar ze bommen laten vallen.’

‘Bescherm je ook andere clans?’

‘Voor mij is er maar één clan die telt: de mensheid. Voordat we hier neerstorten, zaten we allemaal in dezelfde vloot en op een dag zullen alle rondzwervende clans zich dat weer herinneren. Als wij ze het teken geven, zullen ze komen. Dan komen we allemaal samen en vormen we een stad en bouwen we weer een beschaving op.’

‘Gaan de Krell er dan geen bom op gooien?’ vroeg ik, maar gaf zelf al het antwoord voordat hij kon reageren. ‘Nee. Niet als we sterk genoeg zijn. Niet als we samen terugvechten.’

Hij lachte.

‘Ooit zal ik mijn eigen schip hebben,’ zei ik. ‘Ik ga vliegen net als jij. En dan zal niemand in de clan me meer uitlachen, want dan ben ik sterker dan iedereen.’

Mijn vader keek me even aan voordat hij iets zei. ‘Wil je daarom piloot worden?’

‘Als je piloot bent, zegt niemand meer dat je te klein bent,’ zei ik. ‘Niemand zal me dan nog raar vinden en ik zal ook geen straf meer krijgen omdat ik vecht, want vechten is dan mijn werk. Ze zullen me niet meer uitschelden en iedereen houdt dan van me.’

Net zoals iedereen van jou houdt, dacht ik.

Toen gaf mijn vader me om de een of andere stomme reden een knuffel, ook al had ik alleen maar de waarheid gezegd. Maar ik knuffelde hem terug, want ouders houden van dat soort dingen. Bovendien voelde het best goed om iemand vast te houden. Misschien had ik Bloodletter niet thuis moeten laten.

Vaders adem stakte en even dacht ik dat hij huilde, maar dat was niet zo. ‘Spin!’ zei hij terwijl hij naar de lucht wees. ‘Kijk!’

Weer werd ik getroffen door de uitgestrektheid. Zo GROOT.

Vader wees naar iets in het bijzonder. Ik kneep mijn ogen half dicht en het viel me op dat een deel van de grijszwarte lucht donkerder was dan de rest. Een gat in de puinlagen?

Op dat moment keek ik recht in het oneindige. Ik merkte dat ik trilde alsof zojuist een miljard meteorieten was ingeslagen. Ik kon de ruimte in kijken. Ik zag witte stipjes zo klein als speldenprikjes, maar ze waren anders dan de hemellichten. Ze glinsterden en leken heel, heel ver weg.

‘Wat zijn die lichtjes?’ fluisterde ik.

‘Sterren,’ zei hij. ‘Ik vlieg weleens naar het puin toe, maar ik

heb er bijna nooit doorheen kunnen kijken. Er zijn te veel lagen. Ik heb me altijd afgevraagd of ik ooit naar de sterren toe zou kunnen vliegen.'

Er klonk eerbied door in zijn stem, een toon die ik nooit eerder bij hem gehoord had.

'Is dat... is dat de reden dat jij vliegt?'' vroeg ik.

Mijn vader leek niets te geven om de complimentjes van de andere leden van de clan. Vreemd genoeg leek hij er eerder verlegen onder te worden.

'Vroeger woonden we hier, onder de sterren,' fluisterde hij. 'Daar horen we thuis, niet in die grotten. De kinderen die je uitlachen, die zitten opgesloten op deze rots. Hun hoofden zijn gemaakt van rots en in hun harten zit niets anders dan rots. Ik hoop dat jij voor jezelf hogere doelen stelt. Grootsere doelen.'

Het puin verschoof en het gat kromp langzaam tot ik nog maar één enkele ster kon zien, die helderder scheen dan alle andere.

'Claim de sterren, Spensa,' zei hij.

Ik moest en zou piloot worden. Ik zou naar boven vliegen en vechten. Ik hoopte alleen dat vader wel wat Krell voor mij over wilde laten.

Ik knipperde even met mijn ogen toen ik een flits in de lucht zag. Ver weg vloog een fel brandend stuk puin de atmosfeer binnen. Toen viel er nog een en nog een. Toen tientallen.

Vader fronste en greep naar zijn radio – een supergeavanceerd staaltje technologie dat alleen piloten mochten bezitten. Hij tilde het blokvormige apparaat naar zijn mond. 'Chaser hier,' zei hij. 'Ik ben op het oppervlak. Ik zie puin vallen in de buurt van Alta.'

'We hebben het al gesignaleerd, Chaser,' zei een vrouwenstem via de radio. 'Er komen nu radarberichten binnen en... Scud. Het zijn de Krell.'

'Op welke grot komen ze af?' vroeg vader.

'Ze komen op... Chaser, ze komen deze kant op. Ze vliegen recht op Igneous af. Sterren, sta ons bij. Ze hebben de basis gelokaliseerd!'

Vader liet zijn radio zakken.

'Grote Krell-aanval gesignaleerd,' zei de vrouwenstem door de radio. 'Iedereen, dit is een noodgeval. Een extreem grote groep Krell is door het puinveld heen gedrongen. Dit is een oproep voor alle ruimtejagers. Ze hebben het op Alta gemunt!'

Vader greep mijn arm. 'Ik breng je nu meteen terug.'

'Ze hebben jou nodig!' zei ik. 'Je moet gaan vechten!'

'Ik moet jou terug...'

'Ik kom zelf wel terug. Het is gewoon een rechte weg door die tunnels.'

Vader wierp weer een blik op het puin. 'Chaser!' zei weer een andere stem via de radio. 'Chaser, meld je!'

'Mongrel?' zei vader, die een schakelaar omzette en de radio naar zijn mond bracht. 'Ik ben op het oppervlak.'

'Je moet even inpraten op Banks en Swings. Ze zeggen dat we moeten vluchten.'

Vader vloekte binnensmonds en zette een andere schakelaar op zijn radio om. Er klonk een stem. '...nog niet klaar voor een direct gevecht. Dat wordt onze ondergang.'

'Nee,' zei een andere vrouw. 'We moeten standhouden en vechten.'

Minstens tien stemmen klonken nu door elkaar.

'Ironsides heeft gelijk,' zei mijn vader over de lijn en – heel opvallend – iedereen werd stil.

'Als ze Igneous bombarderen, raken we onze apparatuur kwijt,' zei mijn vader. 'Dan raken we de fabrieken kwijt. Dan raken we alles kwijt. Als we ooit een beschaving willen opbouwen, een wereld willen hebben, dan moeten we hier blijven!'

Ik wachtte stilletjes en hield mijn adem in in de hoop dat hij zozeer werd afgeleid dat hij er niet aan dacht mij weg te sturen. Ik beefde van angst bij het idee van een gevecht, maar toch wilde ik kijken.

'We vechten,' zei de vrouw.

'We vechten,' zei Mongrel. Ik kende zijn naam, maar ik had hem nog nooit gezien. Hij was mijn vaders wingman. 'Hete rotsen, zo'n goede hebben we nog nooit gehad. Ik vlieg ze allemaal kapot, Chaser! Wacht maar tot je ziet hoeveel ik er neerhaal!'

De man klonk enthousiast, maar misschien wel een beetje te, zo vlak voor een groot gevecht. Ik mocht hem meteen.

Mijn vader aarzelde even. Toen deed hij zijn lichtlijnarmband af en duwde die in mijn handen. 'Beloof dat je meteen teruggaat.'

'Ik beloof het.'

'Geen getreuzel?'

'Nee.'

Hij hield de radio bij zijn mond. 'Ja, Mongrel, dat zullen we nog wel zien. Ik ben nu op weg naar Alta. Chaser, over en uit.'

Hij holde over de stoffige grond in de richting waar hij eerder naar gewezen had. Toen stopte hij en draaide zich om. Hij trok zijn speld van zijn pak en gooidde die als een glinsterend stukje sterrenstof naar mij toe, waarna hij verder sprintte naar de verborgen basis.

Natuurlijk brak ik meteen mijn belofte. Ik klom door de barst naar beneden en verstopte me daar. Met de speld van mijn vader in mijn handen geklemd keek ik hoe de starfighters opstegen vanuit Alta en de lucht in schoten. Tussen mijn wimpers door zag ik hoe de luchtschepen van de Krell op hen af doken.

Toen bedacht ik, na een zeldzaam moment van juiste inschatting, dat ik maar beter kon doen wat mijn vader gezegd had. Ik gebruikte de lichtlijn om mezelf de grot in te laten zakken, vond mijn rugzak terug en rende de tunnels in. Als ik op zou schieten kon ik misschien op tijd terug zijn bij mijn clan om via onze gemeenschappelijke radio naar het gevecht te luisteren.

Ik had het mis. De tocht duurde langer dan ik me van de heenweg kon herinneren en het lukte me om te verdwalen. Dus dwaalde ik daar beneden rond met in mijn hoofd prachtige beelden van het glorieuze gevecht dat zich boven me afspeelde. Ondertussen maakte mijn vader zich te schande door de gelederen te verbreken en te vluchten voor de vijand. Als straf schoot zijn eigen team hem neer. Tegen de tijd dat ik thuis was, was het gevecht gewonnen en was mijn vader dood.

En stond ik bekend als de dochter van een lafaard.